

stemmelse mellem de Udtalelser, den højt-ærede Justitsminister fremsatte under Finanslovforslagets første Behandling, og den Reprimande, der senere er given Birke-dommer Sylow, saa er det, at denne Reprimande maaske kunde være undladt.

Alfred Christensen: Jeg havde ventet, at den højtærede Formand vilde paatale de Udtalelser, den ærede sidste Taler (Wenzel Neergaard) brugte. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det var mig, der fremdrog Familieforholdet mellem Justitsminister Nellemann og Birkedommer Sylow, og jeg plejer ikke at gøre Brud paa Velanstændigheden. Jeg vil blot gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ved sin Udtalelse har fornærmet mig.

Wenzel Neergaard: Det ærede Medlem har aldeles ingen Grund til at være fornærmet. Det ærede Medlem maa have misforstaaet mig fuldstændig, eller ogsaa har jeg ikke udtrykt mig tilstrækkelig tydeligt; jeg ved ikke, hvilken af Delene der har været Tilfældet. Det, jeg kaldte en Uanstændighed, var, at en Forhandling mellem Birkedommer Sylow og Justitsministeriet skulde være ført paa anden Maade, end det her i Salen er fremstillet af den højtærede Justitsminister. Det var aldeles ikke det, at det ærede Medlem har omtalt det.

Alfred Christensen: Heller ikke paa den Maade var der noget, der kunde krænke hverken Velanstændighed eller Anstændighed, thi lige saa sikkert som den ene har Lov til at henvende sig til den anden, naar han ikke er Justitsminister, og gøre det i en privat Skrivelse, lige saa sikkert har han Lov dertil, naar den anden Part er Justitsminister. Der er en Mulighed for, at man her har fulgt den private Vej, og Muligheden bestyrkes meget ved, at Sagens Akter ikke findes i Justitsministeriet og, saa vidt jeg forstod den højtærede Justitsminister, heller ikke findes protokolerede der. De maatte jo have deres Nummer, hvis der var gaaet officielt frem, og da dette efter den højtærede Justitsministers eget Udsagn ikke er Tilfældet, vil jeg vel ikke gaa saa vidt, at jeg vil sige, at det hele er Fantasi, men jeg vil sige, at der efter min Opfattelse kun er den anden Mulighed, at der er sket en privat Henvendelse. Det kan godt ske uden at krænke Velanstændigheden.

J. H. Jensen: Den ærede Ordfører for Forespørgerne (Jessen) nævnedes mit Navn flere Gange og fremdrog flere Gange, hvad jeg havde sagt i den korte Bemærkning, jeg fandt Anledning til at gøre under Finanslovforslagets første Behandling. Den ærede Ordfører ønskede at faa at vide, hvad Mening jeg havde om den højtærede Justitsministers Afgørelse, om dens Forhold til, hvad den højtærede Justitsminister havde udtalt her, og om dens Forhold til, hvad jeg havde ønsket skulde ske; jeg tror ogsaa, det ærede Medlem ønskede at høre, hvorledes jeg mente, den kunde forliges med den Afgørelse, den højtærede Justitsminister har truffet i den anden Sag, der forleden var paa Tale her. Jeg skal sige angaaende det sidstnævnte Tilfælde, at jeg ikke kan se nogen virkelig Forbindelse mellem disse to Sager. I det ene Tilfælde er der Tale om en Embedsmand, der staar direkte under Ministeren, hos hvem Ministeren skal indhente adskillige Oplysninger, paa Grundlag af hvilke Ministeren skal handle. Ministeren skal efter Indstilling fra denne Mand med Navns Underskrift ansætte en eller anden i et Embede. Viser det sig saa, at det er en uheldig Ansættelse, skal Ministeren bagefter lægge Ryg til, uden at den førstnævnte Embedsmand kan drages til Ansvar. I den Sag, der i Dag foreligger, er der ingen som helst direkte Forbindelse mellem Justitsministeren og Embedsmanden. Alledere af den Grund kunne disse to Tilfælde ikke sammenlignes. I det ene Tilfælde bør og skal Ministeren have en ubetinget Tillid til sin underordnede Embedsmand, i det andet Tilfælde har han som Justitsminister kun at vaage over, at Embedsmanden i sin Dommervirksomhed ikke begaar saadanne Forseelser eller Fejltrin, som bør undgaaes, og som han i paakommende Tilfælde bør drages til Ansvar for.

Naar jeg skal udtale mig om, hvad jeg mener om den højtærede Justitsministers Afgørelse, bliver jeg nødt til at gaa noget tilbage i Tiden. Den ærede Ordfører for Forespørgerne fremdrog, hvad der var sket her i Tinget i 1896, og fremhævede her to Sager. Han kunde have nævnt mange flere, men alene det, han fremdrog, godtgjorde, at den Gang blev Sylow-Affæren saa godt belyst, som den i det hele taget kunde belyses. Der fremførtes her, dels fra Højesteretssagfører Svend Høgsbro, dels fra Overretssagfører Zahle og dels fra mig, hvad der kunde